

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 266.801 van 26 mei 2026
in de zaak A. 241.187/VII-42.391**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Katrin Verhaegen
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 1 februari 2024, strekt tot de cassatie van arrest nr. 299.236 van 21 december 2023 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.789 van 12 maart 2024.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Adjunct-auditeur Nino Vermeire heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 februari 2026.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Céleste Maes, die *loco* advocaat Katrin Verhaegen verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker op 30 september 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 19 juli 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Verzoeker tekent tegen de voornoemde weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met arrest nr. 299.236 van 21 december 2023 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker niet wordt erkend als vluchteling en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in een enig middel, dat hij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/1, § 4, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 10 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 ‘betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)’ (hierna: richtlijn 2013/32), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en van de jurisdictionele motiveringsplicht, vervat in artikel 149 van de Grondwet.

5. In een eerste middelonderdeel acht verzoeker de jurisdictionele motiveringsplicht, vervat in artikel 149 van de Grondwet, geschonden omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen antwoord heeft geboden op zijn kritiek met betrekking tot de gebrekkige interpretatie en onvolledigheid van de aangewende landeninformatie en niet is ingegaan op zijn risicoanalyse met betrekking tot het risico op vervolging en onmenselijke en vernederende behandeling in geval van terugkeer.

Verzoeker voert vervolgens aan dat het onduidelijk is of punt 5.4. van het bestreden arrest een antwoord vormt op verzoekers bezwaren inzake de schending van artikel 10 van richtlijn 2013/32. In de informatie waarmee de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn analyse opent, wordt geen rekening gehouden met de relevante, recente actualiseringen over essentiële punten die verzoeker expliciet heeft aangevoerd, terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf aangeeft dat de beschikbare informatie beperkt is en deze informatie bepalend is om de risicoanalyse correct uit te voeren. Waar de Raad stelt dat de handhaving in de provincies Takhar en Badakhshan erg gewelddadig is, argumenteert verzoeker dat uit niets blijkt dat deze voorbeelden limitatief zouden zijn, noch dat die verklaring zelf, noch de context waarin ze is afgelegd, kan worden geverifieerd. Dergelijke blote bewering weerlegt op geen enkele manier de door verzoeker bijgebrachte informatie. Het bestreden arrest geeft geen effectief antwoord op de stelling dat de taliban aan controleposten door de telefoons gaan. De landeninformatie laat verder niet toe te stellen dat de controle van de telefoons door de taliban beperkt blijft tot controles aan *checkpoints* in grotere steden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat niet in op de door verzoeker voorgelegde specifieke informatie, noch gaat hij uit van verzoekers specifieke situatie als terugkeerder uit het Westen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maakt een verkeerde analyse van het risico. De vraag is niet of de taliban kennis hebben van verzoekers activiteiten op sociale media. Evenmin is de vraag of verzoeker de inhoud van zijn telefoon kan wissen. De vraag is wat de gevolgen zouden zijn van een ondervraging of controle door de taliban.

Verzoeker stelt dat “waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangeeft dat de taliban een slecht beeld hebben van Afghanen die het land verlaten hebben, meent dat zij geen islamitische waarden hebben en mogelijks schandalen zouden gecreëerd hebben tegen de islam, en aangetast zouden zijn in hun ethiek en denken”, dit voldoende zou moeten zijn om te stellen dat er een risico op ernstige mishandeling ontstaat.

Verzoeker merkt op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf aangeeft dat personen van wie de taliban vermoeden dat ze religieuze en morele normen hebben overschreden, een risicoprofiel hebben. In het bestreden arrest wordt echter niet uitgelegd hoe enerzijds kan worden gesteld dat de taliban een slecht beeld zouden hebben van verzoeker omdat hij Afghanistan is ontvlucht en anderzijds dat hij na zijn vlucht naar en verblijf in Europa dit risico niet zou lopen. Dit klemmt des te meer nu nog geen gevallen gekend zijn van gedwongen terugkeer van afgewezen asielzoekers uit Europa. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen antwoordt op geen enkele wijze op deze kritiek en maakt niet het gevraagde onderscheid tussen de verschillende groepen van terugkeerders en de risico's die zij lopen. De daaropvolgende motivering in het bestreden arrest, vormt geen relativering van het risico. Zelfs als de houding van de taliban ambigu is, houdt dit in dat het risico er wel degelijk is. Verder verduidelijkt de Raad niet wat hij begrijpt onder 'terugkeerders'. Voorts blijkt volgens de overwegingen van het bestreden arrest de elite zowel net wel als net niet te worden geïdendeerd. Verzoeker acht deze motivering intrinsiek tegenstrijdig. Er zijn nog geen gevallen gekend van gedwongen terugkeer van afgewezen asielzoekers uit Europa. Verzoeker heeft heel specifiek kritiek geformuleerd, inclusief op de anonieme bron. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen antwoordt niet op deze specifieke kritiek en maakt niet het gevraagde onderscheid tussen de verschillende groepen van terugkeerders en de risico's die zij lopen. Het bestreden arrest schendt volgens verzoeker artikel 3 en 13 EVRM door geen nauwgezet en nauwkeurig onderzoek te voeren naar verzoekers daadwerkelijke grief. Verzoeker heeft in dit verband duidelijk uiteengezet waarom de landeninformatie onvolledig is, irrelevant is of een verkeerd beeld schept en welke gevolgen dat met zich meebrengt voor de risicoanalyse. In het bestreden arrest wordt echter geen rekening gehouden hiermee.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen baseert zich op geen andere bronnen dan die van het Asielagentschap van de Europese Unie (hierna: EUAA) en houdt geen rekening met de *Guidance note* of de updates van

standpunten van de UNHCR. Verzoeker heeft tevens opgeworpen dat er een bijzonder hoge bewijslast rust op de verwerende partij om af te wijken van het advies van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (hierna: UNHCR). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beantwoordt dit argument niet.

Verzoeker laat verder gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet het gevraagde onderscheid maakt tussen de verschillende risicogroepen van terugkeerders, hetgeen een misrepresentatie inhoudt van de landeninformatie en van de door verzoeker opgeworpen rechtsvragen. Verzoeker is immers niet te vergelijken met een Afghaanse arbeidsmigrant of een Afghaanse migrant die naar de Golf is gegaan, of naar Pakistan, Iran of Turkije. Zoals verzoeker heeft aangetoond worden deze andere groepen, anders dan Afghanen die zich aan de taliban onttrokken hebben en in Europa bescherming gezocht hebben, niet gezien als politiek-religieuze verraders die met wantrouwen dienen te worden bejegend. Verzoeker kan niet weten op basis van welke objectieve landeninformatie de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot de conclusie komt dat niet in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf daar er een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, noch hoe dit met zo'n stelligheid kan worden beweerd terwijl er nog geen enkele Afghaan die in Europa werd afgewezen als asielzoeker, werd verwijderd naar Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban.

6. In een tweede middelonderdeel voert verzoeker aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest bij de maatstaf voor verwestering de daadwerkelijke en de gepercipieerde of toegeschreven verwestering door elkaar haalt. De gehanteerde maatstaf, namelijk de daadwerkelijke en fundamentele verandering, is niet relevant en vormt geen werkelijk antwoord op wat verzoeker heeft aangevoerd. Verzoeker heeft aangevoerd dat het loutere verblijf in Europa als asielzoeker gepercipieerd wordt als het overschrijden van morele en sociale grenzen door de taliban. Het bestreden

arrest past het arrest van het EHRM van 28 juni 2011 in de zaak *Sufi en Elmi* (hierna: arrest *Sufi en Elmi*) verkeerd toe. Er wordt door het EHRM niet vereist dat “verwestering” concreet wordt gemaakt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat voorbij aan de risico’s op vervolging en onmenselijke en vernederende behandeling omwille van gepercipieerd politiek-religieus verraad zoals door verzoeker uiteengezet en hanteert, ten onrechte, de criteria die van toepassing zijn op personen die behoren tot een bepaalde sociale groep en niet deze van toegeschreven politieke opinie. Verzoeker heeft in zijn beroepschrift de verschillende risico’s uitgewerkt. Hij heeft erop gewezen dat moet worden uitgegaan van de hypothese van terugkeer en dat de risicoanalyse van de correcte risicogroep moet vertrekken, namelijk Afghanen die in Europa om internationale bescherming hebben verzocht, er verschillende jaren hebben verbleven, voor de machtsovername vertrokken zijn en zouden terugkeren naar Afghanistan. Verzoeker heeft dan gesteld dat het cruciaal is om aan te geven of deze onderverdeling in risicogroepen wordt betwist. Hij heeft er voorts op gewezen dat het absoluut fundamenteel is om het onderscheid te maken qua risico op mishandeling door de taliban tussen, enerzijds, Afghanen die terugkeren na een jarenlang verblijf in het Westen en, anderzijds, Afghanen die terugkeren uit landen als Pakistan, Iran en Turkije. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen past de verkeerde risicocategorie toe door verzoekers vrees voor vervolging te beoordelen door te stellen dat verzoeker niet aantoont dat hij in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zulke wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving en dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. Verzoeker verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 21 september 2023 in zaak C-151/22 (hierna: arrest C-151/22) en diens interpretatie van artikel 10, lid 1, e), en lid 2, van richtlijn 2011/95 ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming’ (hierna: richtlijn 2011/95) om aan te geven dat ook indien de door verzoeker aangevoerde politieke overtuiging niet een bepaalde mate van overtuiging heeft, of niet “fundamenteel” of diepgeworteld is,

hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het reële risico kan lopen te worden vervolgd. Het risico voor verzoeker vloeit voort uit zijn identificatie door de taliban als iemand die in een Westers land een asielaanvraag heeft ingediend, wat wordt gezien als politiek-religieus verraad, en treedt op aan de luchthaven, controleposten tussen de luchthaven en Kaboel en tussen Kaboel en zijn dorp, en bij de toegang tot zijn dorp. Verzoeker heeft landeninformatie bijgebracht waaruit blijkt dat er effectief een risico zal zijn voor dergelijke personen, met de *caveat* dat er voorlopig nog geen afgewezen Afghaanse asielzoekers zijn teruggekeerd uit Europa.

Verzoeker stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de verkeerde juridische maatstaf hanteert, namelijk deze van lidmaatschap van een bepaalde sociale groep, en niet deze van toegeschreven politieke opinie, die zoals het Hof van Justitie in arrest C-151/22 uiteenzet, grondig verschilt. Het bestreden arrest bevat derhalve geen effectief antwoord op verzoekers kritieken.

Verzoeker stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet is ingegaan op het essentiële onderdeel van het middel, wat volgens hem een schending van de jurisdictionele motiveringsplicht inhoudt. De procedurele wapengelijkheid en het tegensprekelijk karakter van de procedure werden zo niet gewaarborgd. De rechten van verdediging zijn volgens hem geschonden.

7. In een derde middelonderdeel voert verzoeker nogmaals aan dat het risico correct gekwalificeerd moet worden en dat, indien het risico verschillend is voor een subgroep van een specifieke groep, het onderzoek zich op die subgroep moet richten. Verzoeker laat gelden dat het niet gaat om een risico voor alle Afghaanse mannen, maar dat het risico voortvloeit uit het feit dat de taliban zijn vlucht uit Afghanistan, zijn verzoek tot internationale bescherming, zijn jarenlange verblijf in het Westen en het feit dat hij niet is teruggekeerd na de machtsovername door de taliban, zouden aanzien als politiek-religieus verraad. Verzoeker zal bij zijn aankomst op de luchthaven identificeerbaar zijn als asielzoeker uit België en aan ondervraging onderworpen worden zonder respect voor zijn fysieke integriteit. Het bestreden arrest bevat geen antwoord op dit aangevoerde risico en verzoeker

ziet niet in hoe hij aan de negatieve aandacht van de taliban zou kunnen ontsnappen.

8. In een vierde middelonderdeel hekelt verzoeker de motivering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoekers betoog dat hij geen Afghaans reisdocument heeft en dat de Afghaanse ambassade in Brussel trouw is aan de Republiek en dus een vijand is van de taliban, niet dienstig is omdat de beslissing van de asielinstanties geen terugkeerbeslissing is. Er moet vertrokken worden vanuit de effectieve hypothese van terugkeer om te onderzoeken of verzoeker een ernstig risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling of foltering. Gelet op het feit dat de taliban, zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest vermeldt, negatief staan ten opzichte van mensen die Afghanistan verlaten hebben, kan verwacht worden dat de taliban interesse zullen hebben in Afghanen die uit Westerse landen terugkeren of niet over de nodige documenten beschikken, en deze personen aan ondervraging zullen onderwerpen. Gelet op het feit dat het om een kleine en duidelijk identificeerbare groep gaat, valt te verwachten dat het wel degelijk binnen de mogelijkheden van de taliban ligt om deze groep of een deel ervan te ondervragen.

9. In een vijfde middelonderdeel wijst verzoeker erop dat hij zich ook heeft beroepen op een vrees voor onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In het bestreden arrest wordt met betrekking tot artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet enkel verwezen naar de impact van de sociaal-economische situatie, zonder in te gaan op het ingeroepen risico op onmenselijke en vernederende behandeling. Verzoeker heeft nochtans verscheidende malen zijn vrees aangegeven om de aandacht te trekken van de taliban als terugkeerder uit Europa en als iemand die geen recente leefervaring heeft onder het talibanbestuur en om die redenen te worden ondervraagd, geslagen, gedetineerd of gefolterd.

10. In een zesde middelonderdeel richt verzoeker zich tegen de beoordeling in het bestreden arrest van de humanitaire en socio-economische

situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het arrest *Sufi en Elmi* leidt verzoeker af dat deze beoordeling dient te gebeuren aan de hand van de vraag of de huidige algemene precaire socio-economische situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van partijen in het conflict. Volgens hem voegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn onderzoek bijkomende voorwaarden toe aan dit toetsingscriterium.

Verzoeker zet uiteen dat volgens het bestreden arrest niet blijkt dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren noch dat de taliban maatregelen zouden hebben genomen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren. Nochtans wordt in het arrest *Sufi en Elmi* afgestapt van het idee dat de ernstige schade uitsluitend het gevolg moet zijn van opzettelijk handelen of nalaten van de betrokken actoren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voegt eveneens een voorwaarde toe aan het voormelde toetsingscriterium door in het bestreden arrest te stellen “dat niet blijkt dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren”. Het enige dat van belang is, is of de precaire humanitaire situatie “overwegend (*predominantly*) veroorzaakt [is] door gedragingen van derden’. Door aldus het relevante criterium op een foutieve wijze toe te passen om na te gaan of verzoeker in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus en bijgevolg “essentiële elementen buiten beschouwing te laten bij de toepassing van dit criterium”, faalt de motivering van het bestreden arrest volgens verzoeker naar recht. Verzoeker laat verder gelden dat hij in zijn aanvullende nota heeft gewezen op een verslag “OHCHR, Afghanistan [...]”, waaruit blijkt dat de taliban een verbod op vrouwelijke medewerkers hebben uitgevaardigd voor ngo’s en humanitaire organisaties. In een aanvullende nota heeft hij ook gewezen op het feit dat het verbod op de tewerkstelling van vrouwen door NGO’s een grote impact heeft op de mogelijkheid om humanitaire bijstand te leveren. Tot slot heeft verzoeker in zijn aanvullende nota verwezen naar het SIGAR-rapport waaruit blijkt dat de taliban wel degelijk hulp bemoeilijken en verhinderen en dat de humanitaire

situatie dus in zeer grote mate voortvloeit uit de door de taliban genomen maatregelen. Volgens verzoeker antwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier niet op.

Beoordeling

Algemeen

11. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de voormelde bepalingen. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak met hervormingsbevoegdheid gedaan over het bij hem ingestelde beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing. Hij is hierbij niet gebonden door de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing. Derhalve moet de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

Eerste middelonderdeel

12. Verzoeker voert niet aan dat de omzetting van artikel 10 van richtlijn 2010/32 niet of niet correct zou zijn gebeurd, zodat hij zich bij gebrek aan rechtstreekse werking niet kan beroepen op de voornoemde richtlijnbevestiging om te besluiten tot de onwettigheid van het bestreden arrest.

Verzoeker zet niet uiteen op welke wijze hij artikel 57/1, § 4, van de vreemdelingenwet geschonden acht door het bestreden arrest. Het middel is in die mate niet ontvankelijk.

13. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest zijn kritiek niet beantwoord betreffende het gebrek aan informatie over de toestand in Afghanistan en betreffende de bewijswaarde van de UNHCR-nota's en de updates daarvan.

14. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermeldt in punt 2.1. van het bestreden arrest verzoekers standpunt betreffende het gebrek aan betrouwbare informatie over de actuele situatie in Afghanistan. Hij geeft in punt 3 een opsomming van de door de partijen in hun aanvullende nota's bijgebrachte landeninformatie. In punt 4.4. oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“4.4. Verzoeker klaagt een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst verzoeker ook naar de UNHCR Guidance note van februari 2022 waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asiëldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen. De commissaris-generaal heeft bij aanvullende nota van 6 november 2023 evenwel de beschikbare objectieve landeninformatie inmiddels geactualiseerd en aangevuld. De Raad betwist niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt er dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van

informatie over Afghanistan. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven zowel gebruik gemaakt van informatie afkomstig van gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Er kan dan ook worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afghaanse beschermingsverzoeken. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR Guidance note van februari 2022. Dat UNHCR in het kader van een intervisie van Nansen heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

Verzoeker argumenteert verder dat er meer waarde moet worden gehecht aan de richtlijnen van UNHCR, in casu de Guidance note van februari 2022, dan aan de richtsnoeren van de EUAA, *in casu* de Country Guidance van april 2022, omwille van “potentiële vooringenomenheid van de EU lidstaten”. Dit is echter niet meer dan een loze bewering die elke ernstige onderbouwing ontbeert. De Raad herinnert eraan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, lid 3 van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: “Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.” Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc* onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en hem door beide partijen wordt aangereikt.”

15. Met de overwegingen in punt 4.4., alsook met de verdere overwegingen in punt 5 waarin regelmatig verwezen wordt naar de aangereikte objectieve landeninformatie, beantwoordt en weerlegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers argumentatie dat er een gebrek zou zijn aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban. In dit verband dient te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ieder afzonderlijk argument van verzoeker dient te beantwoorden in de zin dat hij op iedere kritiek van verzoeker over ieder afzonderlijk rapport zou moeten ingaan. Zoals reeds aangehaald, volgt uit de devolutieve werking van het beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing dat de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden moet bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

16. Met de overwegingen in punt 4.4. geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook aan waarom hij het standpunt van de UNHCR niet volgt. Er blijkt expliciet uit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen bijzondere bewijswaarde toekent aan de rapporten van de UNHCR. Hij beantwoordt aldus verzoekers standpunt dienaangaande. Verder blijkt uit niets dat de rapporten van de UNHCR bindend zouden zijn voor de asielinstanties, noch dat er een “bijzonder hoge bewijslast” zou gelden om ervan af te wijken, zoals verzoeker voorhoudt. In de mate dat verzoeker een andere mening is toegedaan, dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als feitenrechter soeverein de bewijswaarde van de voorhanden zijnde informatie beoordeelt.

17. Over de sociale normen en de handhaving ervan door de taliban overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 5.1.9:

“Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA “Afghanistan security situation”, augustus 2022, p. 30)”

Uit het gebruik van het woord “onder meer” blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op limitatieve wijze de provincies Takhar en Badakhshan vermeldt. Verzoekers kritiek mist in die mate feitelijke grondslag. Voorts blijkt duidelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich baseert op een rapport van de EUAA. De feitenrechter beoordeelt soeverein de bewijswaarde van de stukken waarop hij vermag acht te slaan.

18. Met betrekking tot verzoekers standpunt dat in het bestreden arrest niet wordt geantwoord op zijn kritiek op de “anonieme bron”, wordt herhaald dat de jurisdictionele motiveringsplicht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er niet toe verplicht te antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt. Het gaat te dezen ook niet om een anonieme bron van de verwerende partij zelf, maar om een anonieme bron die is opgenomen in een rapport van het EUAA. Verzoeker brengt bovendien geen bepaling bij die inhoudt dat het gebruik van anonieme bronnen verboden zou zijn. De feitenrechter beoordeelt soeverein de bewijswaarde van de stukken waarop hij vermag acht te slaan.

19. Volgens verzoeker is de motivering van het bestreden arrest tegenstrijdig wat het risico betreft voor terugkerende Afghanen die in het Westen

hebben verbleven, meer bepaald waar enerzijds wordt gesteld dat de taliban een slecht beeld hebben van verzoeker omdat hij Afghanistan ontvlucht is en anderzijds wordt geoordeeld dat verzoeker geen risico op vervolging loopt omwille van zijn vlucht naar het Westen.

Met de overweging in punt 5.1.9. dat de negatieve perceptie ten aanzien van Afghanen die uit Europa terugkeren “kan” resulteren in stigmatisering, geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds aan dat dit niet noodzakelijk steeds het geval zal zijn. Volgens het bestreden arrest dient dit *in concreto* te worden aangetoond. Het persoonlijk risico om als verwesterd te worden beschouwd en vervolgd, dient aldus *in concreto* aannemelijk gemaakt te worden. Dit is volledig verzoenbaar met het argument dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd. Verzoeker toont op dit punt dan ook geen tegenstrijdigheid in de motieven aan.

20. Volgens verzoeker maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet het gevraagde onderscheid tussen de verschillende risicogroepen van terugkeerders.

In het bestreden arrest erkent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat er bij sympathisanten van de taliban en sommige talibansegmenten een negatief beeld bestaat van personen die Afghanistan hebben verlaten en dat mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nuanceert echter dat de houding van de taliban tegenover terugkeerders ambigu is. Zo lijken ze wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten. De taliban kijken anders naar de elite. Zo worden voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enz. beschouwd als corrupt of besmet en wordt ook in het algemeen, vooral in rurale Pashtou-gebieden met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan hebben verlaten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop

dat, “de bronnen aangeven dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd”, maar wijst erop dat “[e]en anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen”. Hieruit blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk een onderscheid maakt bij de analyse van het risico bij een terugkeer naar Afghanistan naargelang het profiel van de terugkeerders, doch besluit dat, zo terugkeerders uit het Westen al een doelwit waren, er geen duidelijk verband is met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Met de verwijzing naar “personen [die] uit het Westen zijn teruggekeerd” maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook het onderscheid met terugkeerders uit niet-westerse landen. Verzoekers kritiek mist in die mate feitelijke grondslag.

21. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst in het algemeen op het bestaan van “controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt”. Na te hebben vastgesteld dat niet voor iedere Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen doch dat rekening moet worden gehouden met zijn individuele en concrete omstandigheden, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op basis van een analyse van die concrete omstandigheden dat “[g]elet op verzoekers individuele omstandigheden *in casu* niet [kan] worden aangenomen dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.”

Bij dit alles gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk uit van verzoekers profiel als teruggekeerde Afghaan uit Europa, waarbij

echter wordt geoordeeld dat verzoeker niet verwesterd is noch een gevaar loopt als dusdanig te worden gepercipieerd.

22. Verzoeker toont in die mate geen schending aan van de in artikel 149 van de Grondwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht of van artikel 3 en 13 EVRM.

Tweede middelonderdeel

23. Volgens verzoeker haalt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de maatstaf voor verwestering de daadwerkelijke en de gepercipieerde of toegeschreven verwestering door elkaar.

In het bestreden arrest wordt overwogen dat de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan resulteren in stigmatisering, doch dat dit slechts in uitzonderlijke gevallen kan worden beschouwd als vervolging of ernstige schade en dat dit samen met andere individuele elementen dient te worden beoordeeld. Uit objectieve landeninformatie blijkt volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ziet twee risicoprofielen: enerzijds personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, en anderzijds “personen die ‘verwesterd’ zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd”. In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoek om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Daarop concludeert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 5.1.11 onder meer dat de door verzoeker aangereikte elementen niet volstaan “opdat kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd.” De reeds geciteerde conclusie in punt 5.1.15. luidt dan ook dat “[g]elet op verzoekers individuele omstandigheden *in casu* niet [kan] worden aangenomen dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.” Verzoekers kritiek dat in het bestreden arrest enkel de daadwerkelijke verwestering (of het lidmaatschap van een bepaalde sociale groep) als maatstaf is gehanteerd en geen rekening is gehouden met het gepercipieerd politiek-religieus verraad door de vlucht en het verblijf in Europa, mist dan ook feitelijke grondslag. De verwijzing van verzoeker naar het arrest van het Hof van Justitie in arrest C-151/22 doet daaraan geen afbreuk.

In zoverre verzoeker ook verwijst naar artikel 10 van richtlijn 2011/95 – zonder evenwel expliciet een schending van die bepaling in te roepen – wordt eraan herinnerd dat deze richtlijn bepaling is omgezet in het Belgische recht door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert niet aan dat deze omzetting niet of niet correct zou zijn gebeurd, zodat hij zich bij gebrek aan rechtstreekse werking niet kan beroepen op de voornoemde richtlijn bepaling om te besluiten tot de onwettigheid van het bestreden arrest.

Op het einde van het tweede middelonderdeel verwijst verzoeker naar de “procedurele wapengelijkheid”, “het tegensprekelijk karakter van de procedure” en “de rechten van verdediging” zonder dit verder te verduidelijken. Het middelonderdeel is in die mate niet ontvankelijk.

Derde middelonderdeel

24. Volgens verzoeker maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet het gevraagde onderscheid tussen de verschillende risicogroepen van terugkeerders en beantwoordt hij niet de vraag hoe reëel de kans is dat een Afghaan die terugkeert uit Europa zal worden onderworpen aan vervolging of mishandeling.

Uit de beoordeling van het eerste en het tweede middelonderdeel *supra*, in het bijzonder in de punten 22 en 25, blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk het onderscheid maakt tussen de verschillende categorieën van terugkeerders en dat hij wel degelijk het risico onderzoekt voor verzoeker als teruggekeerde Afghaan uit Europa. Het derde middelonderdeel is dan ook ongegrond.

Vierde middelonderdeel

25. Verzoeker hekelt de motivering van het arrest dat verzoekers betoog over het ontbreken van een Afghaans reisdocument niet dienstig is omdat de beslissing van de asielinstanties geen terugkeerbeslissing inhoudt. Dit argument gaat evenwel voorbij aan de volgende passage:

“De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch. Waar verzoeker bemerkt dat hij verschillende *checkpoints* zal moeten passeren op zijn terugreis, merkt de Raad op dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan”, augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de de-facto talibanautoriteiten opgeroepen om meer ‘professionals’ in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit

de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch blijkt dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen, noch zijn er concrete indicaties die daarop wijzen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Het betoog dat er voor andere herkomstlanden wel een analyse zou worden gemaakt van deze risico's, volstaat niet. Verzoekers land van herkomst betreft Afghanistan, zodat niet dienstig kan worden gekeken naar de situatie en beoordeling in andere herkomstlanden. De Raad herhaalt nogmaals dat genoegzaam werd vastgesteld dat een terugkeer voor een Afghaan zonder risicoprofiel, zoals verzoeker, in regel niet problematisch."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoordeelt ook de situatie van verzoeker in de hypothese van een terugkeer naar Afghanistan en stelt dat verzoeker niet over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd. Daaruit blijkt dat de Raad van oordeel is dat het niet beschikken over een Afghaans paspoort in het concrete geval van verzoeker hoe dan ook een terugkeer niet in de weg staat.

Vijfde middelonderdeel

26. Volgens verzoeker wordt met betrekking tot artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet in het bestreden arrest enkel ingegaan op de sociaal-economische situatie in Afghanistan maar niet op het ingeroepen risico op onmenselijke en vernederende behandeling omdat hij als terugkeerder uit Europa de aandacht zou trekken van de taliban en om die reden ondervraagd, mishandeld of gefolterd zou kunnen worden.

Zoals reeds blijkt uit de beoordeling van de vorige middelonderdelen, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 5.1.15. en 5.1.16 op grond van de beschikbare algemene informatie en een uitgebreide analyse van verzoekers individuele situatie dat verzoeker in gebreke blijft om “een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade)” *in concreto* aan te tonen.

Verzoeker toont derhalve niet aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer niet zou hebben onderzocht of er niet over zou hebben gemotiveerd.

Zesde middelonderdeel

27. Verzoeker acht artikel 48/4 van de vreemdelingenwet geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bijkomende voorwaarden zou toevoegen aan de voorwaarde dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door derden. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest ten onrechte geoordeeld dat het hierbij moet gaan om “een opzettelijk gedrag van een actor” en om “opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet”.

28. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt eerst in het algemeen dat “[w]anneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof”. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan “[na] lezing van alle objectieve landeninformatie [...] niet blijken dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de

opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt vervolgens echter dat “[d]e oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie [...] in Afghanistan in wezen multidimensionaal [blijken] te zijn” en dat “[d]e actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan [...] het gevolg [is] van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren”. Na een aantal elementen en factoren te hebben vermeld, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet [kan] worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor”.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk aangeeft dat uit de beschikbare informatie niet kan worden afgeleid dat de voormelde toestand “overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor”, blijkt dat de in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet bedoelde subsidiaire beschermingsstatus reeds op grond van deze vaststelling wordt geweigerd. De bijkomende vaststelling “laat staan [...] door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor”, doet geen afbreuk hieraan. Verzoekers kritiek tegen de eerdere algemene overwegingen in het bestreden arrest waarin wel de voorwaarde wordt gesteld van opzettelijke gedragingen, laat het voormelde motief onverlet en kan dan ook niet leiden tot de cassatie van het bestreden arrest.

29. Met de vaststelling in het bestreden arrest dat “[niet] blijkt [...] dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren”, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het doen verslechteren van de humanitaire situatie niet als een afzonderlijke

voorwaarde. Het gaat slechts om een vaststelling die samen met een aantal andere elementen leidt tot de conclusie dat de preciaire toestand niet is te wijten aan “gedragingen van de taliban of enige andere actor”. Ook in die mate berust verzoekers kritiek op een foutieve lezing van het bestreden arrest.

30. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet de onwettigheid aantoont van de beoordeling in het bestreden arrest dat de preciaire toestand in Afghanistan niet overwegend is veroorzaakt door de taliban of door enige andere actor zodat verzoeker zich wat die preciaire toestand betreft niet kan beroepen op artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet.

Uit de overwegingen dat na de machtsovername door de taliban weliswaar sprake is van onder meer een “gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen” en dat “internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe”, blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk de mogelijke gevolgen van het verbod voor ngo’s en humanitaire organisaties om vrouwelijke medewerkers aan te stellen en van internationale sancties in zijn beoordeling heeft betrokken.

Hoe dan ook is de conclusie van de in het bestreden arrest gemaakte beoordeling, zoals reeds hoger aangegeven, dat de preciaire socio-economische toestand in Afghanistan niet overwegend is te wijten aan gedragingen van de taliban of enige andere actor maar dat de oorzaken ervan “multidimensionaal” zijn en “het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren”. Verzoekers kritiek berust in de aangegeven mate op een onvolledige en foutieve lezing van het bestreden arrest en mist aldus feitelijke grondslag.

Ten overvloede wordt erop gewezen dat uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 18 december 2014 in de zaak C 542/13, *M’Bodj tegen België*, ook blijkt dat de in artikel 48/4, § 2, b), bedoelde schade moet

voortvloeien uit de gedragingen van derden. Het Hof stelt immers dat een onmenselijke of vernederende behandeling door het ontbreken van een adequate medische behandeling in het land van herkomst slechts kan worden ingeroepen voor zover de medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.

31. Het zesde onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

32. Verzoeker laat op het einde van het middel nogmaals gelden dat “geen nauwgezet en nauwkeurig onderzoek [is] gevoerd, gelet op het feit dat op de bronnenkritiek van verzoeker niet geantwoord werd, terwijl het om een verdedigbare grief gaat in de zin van artikel 3 EVRM, hetgeen een schending inhoudt van artikel 3 EVRM juncto 13 EVRM”. Uit de beoordeling van het eerste middelonderdeel *supra*, blijkt reeds de ongegrondheid van deze kritiek.

Conclusie

33. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op zesentwintig mei tweeduizend zesentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams